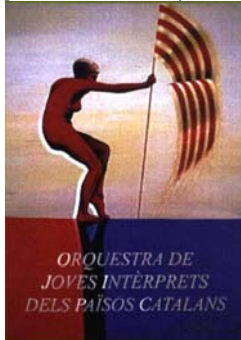

marginàlies

Jaume Mateu i Martí

UN PRODIGI: L'ORQUESTRA DE JOVES INTÈRPRETS DELS PAÏSOS CATALANS

jmateuimarti | diumenge, 31 d'agost de 2008 | 13:31h

Estam tan avesat a empaitar somnis, els catalanoparlants-i-pensants, que quan topam amb una realitat prodigiosa que materialitza, en certa manera, algun anhel intensament volgut, no li feim el cas que convé i ens interessa. Anit, al Teatre Principal de Palma, l'Orquestra Simfònica de Joves Intèrprets dels Països Catalans hi va fer un concert memorable i mentre atacaven amb coratge i força la suite simfònica "Mallorca", de Baltasar Samper i Marquès, queia retut en aquests comptes.

L'OJIPC va néixer precisament a Palma el 2004 i està formada per joves d'entre devuit i vint-i-sis anys provinents dels territoris de parla catalana. Sentint-se compromissoris amb la llengua i la cultura que ens uneix, volen donar a conèixer al món el nostre silenci –per desídia i per decisió metropolitana a parts iguals- patrimoni musical. Començaren a seduir el teatre –ple del tot- amb el poema simfònic "L'Alimara", del valencià Manuel Oltra i Ferrer. Amb l'esmentada suite "Mallorca", de Samper, els pocs reticents del galliner ja havien sucumbit a l'embruix i la segona part ("Suite per a orquestra en Mi", d'Eduard Toldrà i Soler; "Els preludis" de Franz Liszt i "La mata de jonc", de Joan Martorell i Adrover, convertit en l'himne de l'orquestra i que s'estrenava) no va fer més que augmentar, encara, la complicitat entre els músics i els que els sentíem. Cap greu no em sap, ans al contrari, deixar que campí la meua admiració amb tints de desmesura. Tanmateix, la setantena de músics, dirigits i acompanyats per Salvador Brotons, amb la seva qualitat contrastada i afanyosament treballada em guarden prou de no dir ver. També me'n pot guardar el pianista mallorquí Joan Moll, coneixedor profund de l'obra de Samper, vora qui vaig tenir el privilegi de seguir el concert. Són joves –alguns indecentment joves- però cap por no tenen a voler ser mestres virtuoses, ni cap prejudici els impedeix transmetre amb tot el sentiment composicions d'autors nostres amb la solidesa suficient per ocupar un lloc destacat entre els grans compositors contemporanis. Anit –com abans a Prada, a Eivissa i a Menorca- aquests joves, amb el seu director al capdavant, ens injectaren una bona dosi de magnífica interpretació i, també, d'autoestima, i ja em perdonareu que recorri a una terminologia que alguns consideren arnada. La creu d'aquesta moneda d'altíssim valor: que la repercussió en els nostres mitjans de comunicació no passarà d'un recordatori breu quan ben bé podria fer part de les portades dels diaris i dels sumaris dels telenotícies. I tanmateix, hi anam anant-hi!